

● رغبت برای تمرین در باشگاه

رسول ابراهیمی از مربیانی است که مردانی را سال هاست می شناسد. او ۲۷ سال دارد و سیزده سال است در رشته کامبت فعالیت می کند. کیفیت خوب مسابقات از مواردی است که به آن اشاره می کند و می گوید: در مسابقه کشوری قهرمان شدم، اما از من حمایت نشد. حالا وقتی ورزشکاران می بینند از سوی خیر ورزشی حمایت می شوند، چه از نظر مالی و چه در سطح برگزاری مسابقات، انگیزه بیشتری برای ادامه مسیر پیدا می کنند. او روزهایی را به یاد می آورد که سالن در حال آماده شدن بود و درباره ذوق و شوق ورزشکاران برای تمرین در باشگاهی با امکانات بهتر می گوید: بعضی از بچه ها بعد از پایان مدرسه یا ساعت کاری شان تا دیر وقت برای راه اندازی باشگاه تلاش می کردند. این همکاری باعث افزایش رغبت هنرجویان برای تمرین شده است. علاوه بر این، امکانات سطح بالای باشگاه در جذب هنرجویان جدید بی تأثیر نیست.

● زحمات هابی نتیجه نیست

حسین نصرالهی، بیست و هشت ساله، با دوازده سال سابقه تمرین در رشته کامبت، معتقد است افرادی مانند مردانی که دلشان برای ورزش بچه های حاشیه شهر می سوزد، مسیر رشد و ترقی آن ها را هموار می کنند. او هزینه کرد در مسیر ورزش و تشویق جوانان را اتفاقی ارزشمند می داند و می گوید: به نظر من افراد بیشتری باید در این مسیر فعالیت کنند تا ورزشکاران با استعداد از حمایت لازم برخوردار شوند و با خیالی آسوده تمرین کنند. قطعاً حمایت بیشتر از ورزشکاران، شکوفایی و مدال آوری در زمینه های مختلف ورزشی را برای شهر و کشورمان به همراه خواهد داشت. او تأکید می کند که تأثیر حمایت های مردانی به وضوح در باشگاه دیده می شود: این حمایت ها انگیزه و تلاش ورزشکاران را افزایش داده است. آن ها می دانند در پایان تلاش هایشان برای رسیدن به مدال، پاداشی در انتظارشان است. زحمات هایی که می کنند، بی نتیجه نمی ماند؛ چون کسی هست که آن ها را ببیند.

● نمی توان با سلامت بچه ها بازی کرد

همان روز او تصمیمش را با استاد امیری در میان گذاشت و پیشنهاد کرد به دنبال مکان بهتری برای برگزاری کلاس ها باشند. آن ها درباره امکانات و تجهیزاتی نیز که باید در سالن وجود داشته باشد، گفت و گو کردند. امیری که در زمان گفت و گو حضور دارد، توضیح می دهد: اولین صحبت مادر باره نصب رینگ های تمرین بود. رینگ های حرفه ای هزینه زیادی دارند. با خودم گفتم شاید آقای مردانی نخواهد خیلی هزینه کند. هنگامی که برای خرید رینگ های بوکس رفتیم، به دنبال جنس درجه یک نبودم. برای همین قیمت درجه دو و سه را به او اعلام کردم، اما مردانی گفت قرار است بچه ها در این رینگ ها ساعت ها تمرین کنند؛ نمی شود سلامت آن ها را دست کم گرفت. سه رینگ کامل با تمام تجهیزات سفارش دادیم؛ رینگ هایی که کمتر باشگاهی دارد. بهترین نوع چوب و آهن را خریداری کردیم. حالا باشگاه های دیگر وقت مسابقاتشان، از ما رینگ قرض می گیرند. ساخت رینگ ها سه ماه زمان برد. مردانی که در کار فرش و آهن است، در همه مراحل ساخت، از بهترین آهن استفاده کرد تا هم ایمن و هم ماندگار باشد. هم زمان با آماده شدن رینگ ها، او و امیری با سوله بزرگی قرارداد بستند تا باشگاه جدید را در آن راه اندازی کنند. خبر افتتاح باشگاه بین شاگردان و ورزشکاران پیچید و بچه ها برای آماده سازی سریع تر آنجا داوطلبانه آستین بالا زدند. هرکسی گوشه ای از کار را گرفت تا سالن زودتر به بهره برداری برسد.

● حس خوب حمایت

مردانی آنچه را که به او حس خوب می داد پیدا کرد: کمک به بچه های با استعداد حاشیه شهر. در زمان مسابقات، بدون آنکه ورزشکاران متوجه شوند، به صورت غیر مستقیم و در قالب تشویق، از آن ها حمایت مالی کرد تا بتوانند در رقابت ها شرکت کنند. او درباره انگیزه اش می گوید: وقتی ذوق و شوق بچه ها را برای شرکت در مسابقه دیدم، یاد خودم افتادم. همان روز هایی که آرزو داشتم ورزش را ادامه بدهم. حالا با حمایت از این نوجوانان، می خواهم آن ها رشد کنند و به جایگاهی برسند که حقشان است. نباید هیچ بچه ای فقط به خاطر شرایط مالی یا محل زندگی، از ورزش محروم بماند. اکنون که باشگاه با امکانات و تجهیزات کامل راه اندازی شده است، مردانی هفته ای دو تا سه بار برای دیدن تمرین بچه ها به باشگاه می آید. او با لبخند می گوید: از دیدن بچه ها انرژی می گیرم. وقتی می بینم حال دلشان خوب است، من هم سر ذوق می آیم. بعضی از حس های خوب رانمی توان با پول خرید؛ مثل ذوقی که در چشم هایشان موج می زند، وقتی برای نخستین بار سالن مجهز را دیدند؛ همان لحظه مطمئن شدم راه درستی را انتخاب کرده ام. هیچ گاه حساب و کتاب خرج هایش را ندارد. معتقد است ثروتی که دارد، امانتی از سوی خداست و باید در راه درست خرج شود: «خدا به من شرایط خوب مالی داده است تا برای خوشحالی دل بچه ها هزینه کنم. برکتش را هم خودش می دهد. بارها در کارم گره هایی افتاده که به طرز عجیبی باز شده و مطمئنم نتیجه لبخند و رضایت همین بچه هاست.»

● ورزش، عامل دوری از بزه و جرم

یکی از دلایلی که آقا محسن را به سمت کار خیر در حاشیه شهر کشانده، کمبود امکانات ورزشی و مشکلات معیشتی مردم این محدوده است. او می گوید: سالن ها و باشگاه های مناطق برخوردار نیازی به خیر و پشتیبان ندارند. خانواده ها بهترین امکانات را برای فرزندانشان فراهم می کنند. اما در حاشیه شهر، گاهی حتی تأمین شهریه برای خانواده ها دشوار است. دوست دارم پولم جایی صرف شود که واقعا نیاز است. اگر برای بچه های حاشیه شهر خرج شود، در واقع برای دوری آن ها از بزه و جرم هزینه کرده ایم. او بارها شاهد بوده است که قهرمانی یا مقام آوری یکی از این بچه ها باعث شده است دوستانش هم جذب ورزش شوند و این را بزرگ ترین دستاورد خود می داند. به گفته مردانی، همین موفقیت ها انگیزه ای شد تا نوجوانان از کوچه و خیابان به باشگاه بیایند و مسیر زندگی شان عوض شود.

● دعوت به کار خیر در ورزش

آقا محسن در کنار حمایت از نوجوانان، تلاش می کند خیران بیشتری را به سمت ورزش بکشاند. به همین دلیل از آن ها دعوت می کند در مسابقات به عنوان مهمان افتخاری حضور داشته باشند تا از نزدیک سطح بالای رقابت ها را ببینند. او می گوید: دیدن شور و هیجان بچه ها و نظم برگزاری مسابقات لذت بخش و تأثیرگذار است. درست است که ما به ساخت مدرسه، درمانگاه و کارهای عمرانی نیاز داریم، اما حضور خیران ورزشی در این حوزه بسیار کم رنگ است. باید آن ها را با ابعاد مختلف کار خیر ورزشی آشنا کرد تا کشتش و انگیزه در آن ها به وجود بیاید. مردانی دو پسر دارد که مانند خودش عاشق فوتبال اند و در این رشته تمرین می کنند. آن ها همراه پدر برای دیدن مسابقات به سالن می روند. برای مردانی، دیدن اشتیاق فرزندان در کنار نوجوانان و ورزشکاران، دلگرمی بزرگی است؛ حسی که به او دوباره یادآوری می کند در مسیر درستی قدم گذاشته است.

● دیدار خیران به نفع هنرجویان

علی امیری، مسئول کمیته کامبت، نزدیک به بیست سال از عمر خود را صرف این رشته کرده و شاگردان بسیاری را تعلیم داده است. در حال حاضر نیز نزدیک به سیصد هنرجوی دختر و پسر در محله سیدی زیر نظر او مشغول تمرین هستند. او از دیدار مجدد شاگرد قدیمی اش و تغییر و تحول باشگاه ورزشی اش خوشحال است و می گوید در سال ۱۴۰۲ آن ها افتتاحیه بزرگی برای سالن جدیدشان برگزار کردند. امیری یکی از ویژگی های بارز مردانی را «پیگیری» می داند و می گوید: قبل از اینکه ما اعلام نیاز کنیم، خودش تماس می گیرد و هفته ای دو یا سه بار به سالن سر می زند. می پرسد چه برنامه ای دارید، چه کمکی از دستم برمی آید و... تا به امروز هم در هیچ موردی «نه» نیاورده است. حتی در مسابقاتی که خارج از کشور، در ارمنستان برگزار شد، همراه تیم آمد و با میل و رغبت برای بچه ها هزینه کرد. این استاد کامبت می گوید: حضور خیر و ورزشی برای رشته هایی مانند رزمی که کمتر از سوی مسئولان حمایت می شوند، غنیمت بزرگی است. حضور چنین افرادی کیفیت و کمیت مسابقات را بالا می برد. بعضی هزینه ها از توان ما به عنوان برگزارکننده مسابقات خارج است. اما خیران ورزشی می توانند با کمک های خود سطح ورزش را ارتقا دهند. امیری معتقد است حمایت خیران ورزشی در مناطق حاشیه شهر می تواند زمینه رشد و پرورش استعدادها را فراهم کند.

